

к. 74,
41xviii

хубала! Една мисла, ерменка надежда.
Ова българин да хванат да ни раз-
вешават сурхове. (Да нове доръ да велики
мисли, да нове ордоръ да светил храни
народности, да подарува народно.

мисл 1863^a

Горъ и дънъ бра бере и криво вртне е да
моба да вше моба.

Градурни градове и мѣне клонъ на селъ.
На наши народъ на селъ на почитане вртне
Евсъ имененимъ на доръмъ мръдъ селъ
да засаждатъ да да са отауриватъ. Но
мърноко има въ селъ на много и много по
инакви, криве. Мърноко има много по
мѣне селъ въ селъ на. На мърноко селъ
поисрение инари по да са мъръ на село на
българинъ мѣ, и мѣнъ градъ мѣта да са
мъръ алло ни е доръ и мѣнъ ведувъ вода
селоно да мѣривъ по на мѣтв, и мѣнъ
да да са мъръ, не малко да са умереса
на селъно мѣривъ, по въ умереса на
градъ, мѣнъ пораситъ и селъмъ
народъ, днесъ да днесъ моба нелло не ни
ро мѣтв — по мѣтв мѣнъ да вртне по
селоно мѣтв въ доръмъ мѣнъ
мѣтв. нелло на мѣтв, нелло са оменъ
нимъ ома ебъ мѣтв и мѣтв.

Доментно е да селъ, мѣнъ мѣтв и градъ
да са вртне селъ мѣнъ народъ, селъ мѣтв.

Но, ома моба не мѣтв да вртне, не
въ мѣтв селъ мѣтв селъ на мѣтв
не въ мѣтв селъ мѣтв, мѣтв селъ мѣтв